

Aleksis K.

Hillastuksen taito

Tänä kesänä on kuulemma harvinaisen paljon hilloja. Vaikea sanoa, koska itselläni niitä on joka vuosi hämmästyttävästi juuri oikea määrä: marjoja tulee syödyksi täsmälleen yhtä monta kuin niitä on.

Joka tapauksessa tämän vuoden sato on jo pakka- sessa, ja sesonki alkaa muutenkin olla ohi, joten voi- nee jo paljastaa muutamia hillanpoimijoiden pe- rusniksejä. Täytyy luottaa siihen, että tänä vuonna niistä ei ole enää apua ja ensi vuoteen mennessä ne ovat unohtuneet.

Hillanpoiminta ei ole mikään kertatapah- tuma. Sitä täytyy valmistella etukäteen sa- maan tapaan kuin karhunkaatoa. Jo kevät- talvella voi käydä tökkimässä sauvakolla reikiä han- keen niillä seuduilla mihin arvelee keväällä hilloja kasvavan. Näin taimet saavat henkireikiä ja havah- tuvat ajoissa heilimöimään – tai mitä se siihen ai- kaan talvesta onkaan.

Kun lumi on sulanut, on aika jatkaa hillojen ke- syttämistä hienovaraisesti. Rönсыjä pitää käydä kat- somassa ja niille voi jutellakin, jotta ne äityvät kuk- kimaan. Jotkin hillat tykkäävät myös musiikista, varsinkin Haydnista ja Britney Spearsista. Niitä voi soitattaa kätevimmin mp3-soittimella.

Tällaisen esileikin tärkein vaikutus on se, että hil- la tottuu ihmiseen eikä yritä piiloutua marjastami- sen alettua. Hilla on ihmiselle eräänlainen salara- kas, joten suhdetta ei saa missään tapauksessa pal- jastaa muille. Jos joku kysyy, että onkos niitä mar- joja tulossa, on paras opetella valmiiksi muutamia vastausvaihtoehtoja. Perusvastaus on se, että ei näy- tä tulevan marjan marjaa, mutta jos se ei tunnu us- kottavalta, voi aluksi lupailla jotakin, mutta kevään mittaan harmitella, että olipa liian kuivaa tai liian märkää tai hallaöitä tai laiskoja pölyttäjäötököitä.

Selityksistä huolimatta kukaan ei usko, että hil- loja ei tule. Siksi on oltava valppaana marjojen kypsymisaikana. Moottorikelkka kannattaa jo etukäteen tankata täyteen lakkabensiiniä, koska il- man kelkkaa ei nykyajan hillasoille ole asiaa: jalka- mies tuskin ehtii saada marjan marjaa, kun jo mo- torisoidut poimijakomppaniat ovat puhdistaneet suot silmäkantamattomiin.

Jos olet **onnistunut** pääsemään hillatietäjän mai- neeseen, peltipailakalla ei kannata syöksyä suin päin parhaille apajille. Ei, ensin pitää sännätä ihan väärään paikkaan, sillä kateelliset seuraavat peräs- sä. Kun ollaan perillä väärässä paikassa, pitää jäädä kiroilemaan suon reunaan, että saakutirallaa kun kelkka hajosi ja bensa loppui ja karboraattori tukos- sa. Peesaajat luulevat jo arvaavansa paikan ja syök- syvät vahingoniloisina ohitse. Kun he ovat ehtineet näkymättömiin, kelkka käyntiin ja suunta ympä- ri kohti oikeaa marjapaikkaa. Sillä lailla saa yleensä muutaman tunnin etumatkan.

Viisas marjastaja ei kuitenkaan yritä lipota mar- joja suoraan vauhdista, vaan pysäyttää kelkan ja etenee viimeiset metrit hiipien, mieluummin tuu- len alapuolelta. Muuten hilla saattaa säikähtää ja stressaantua, eikä stressaantunut marja ole paljon minkään makuinen. Sen sijaan ystävällisesti ämpä- riin poimittu hilla suorastaan sykkii C-vitamiinia, ja jos se on menossa myyntiin, sitä voi hyvällä omal- latunnolla mainostaa vapaana kasvaneena, onnelli- sena maalaishillana.